

Niet leveren projectbijdrage van deelnemer aan samenwerkingsverband leidt tot een lagere subsidievaststelling

Citation for published version (APA):

van den Brink, J. E. (2016). Niet leveren projectbijdrage van deelnemer aan samenwerkingsverband leidt tot een lagere subsidievaststelling. *AB Rechtspraak Bestuursrecht (AB)*.

Document status and date:

Published: 01/01/2016

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Noot

1. In de hierboven opgenomen uitspraak is spoedeisende bestuursdwang toegepast vanwege de aanwezigheid van tientallen honden, katten en vogels onder erbarmelijke omstandigheden. Het CbB oordeelt dat in redelijkheid gebruik kon worden gemaakt van de bevoegdheid tot het toepassen van bestuursdwang. Gezien de verwaarloosde staat van de woning en schuur en het grote aantal daarin aangetroffen dieren, mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat appellante niet in staat kon worden geacht op korte termijn de noodzakelijke verbeteringen in de huisvesting en verzorging aan te brengen. Bovendien konden risico's voor de volksgezondheid niet worden uitgesloten, omdat er onduidelijkheid bestond over de herkomst en de inenting van een aanzienlijk deel van de honden. "Mogelijke illegale import met gevaar besmetting rabiës", aldus het proces-verbaal. Terecht toegepaste spoedeisende bestuursdwang dus. Het gaat hier echter mis bij het kostenbesluit, ter hoogte van maar liefst € 168.145,63. Het CbB stelt voorop dat de kosten voor de opvang van de 144 (!) honden van appellante (over de periode vanaf het meevoeren tot en met de dag waarop de voorzieningenrechter uitspraak heeft gedaan) terecht bij appellante in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft op verzoek van appellante in die periode afgezien van de verkoop van de dieren. Het verzoek om een voorlopige voorziening is overigens afgewezen (CBb 27 januari 2014, ECLI:NL:CBb:2014:8).

2. Interessant is dat in r.o. 7.3.2-7.3.5 uitvoerig wordt ingegaan op de hoogte en de onderbouwing van de gemaakte kosten, maar dat het CbB hiervan kennelijk geen goed overzicht heeft kunnen krijgen. Het kostenbesluit is volgens het CbB niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. In plaats van zelfvoorzienend de hoogte van het kostenbesluit vast te stellen, of het kostenbesluit te vernietigen vanwege de gebrekkige motivering, wordt in dit geval met toepassing van een bestuurlijke lus opdracht gegeven om de gebreken in het kostenbesluit te herstellen.

3. Deze uitspraak is voor wat betreft de feiten en de verantwoording van de kosten (of liever gezegd: het gebrek daaraan) sterk vergelijkbaar met CBb 30 november 2011, AB 2016/165. Wat opvalt, is het oordeel van het CbB in deze twee zaken. In de zaak met de in bewaring genomen en verkochte paarden en pony's, vernietigt het CbB het kostenbesluit omdat het niet met de vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en niet deugdelijk is gemotiveerd. In die zaak zag het CbB evenmin aanleiding om de zaak zelf af te doen, maar is volstaan met vernietiging, omdat – kort gezegd – te

veel onduidelijkheid bestond over de kosten die in redelijkheid bij appellante in rekening konden worden gebracht en de opbrengst van de dieren. In de onderhavige uitspraak, waarbij eveneens onduidelijkheid bestond over de kosten en de opbrengsten van de dieren, mag verweerder echter "zijn huiswerk overdoen": de staatssecretaris wordt in de gelegenheid gesteld om de gebreken in het kostenbesluit te herstellen.

4. De feiten van beide zaken met elkaar vergelijkend, is niet duidelijk waarom in de kwestie met de paarden en pony's wordt volstaan met vernietiging, terwijl in de onderhavige zaak een tweede kans wordt geboden in de vorm van een bestuurlijke lus. Immers, in beide zaken is niet inzichtelijk gemaakt hoe en tot op welke hoogte de verkoop de gemaakte kosten voor de opvang van de paarden en pony's respectievelijk honden heeft beïnvloed. Daar komt in beide zaken bij dat onduidelijk is gebleven wat de reden is geweest om de paarden en pony's respectievelijk honden langer in bewaring te houden met als gevolg dat de kosten van opvang verder zijn opgelopen.

5. De in de hierboven opgenomen uitspraak gekozen aanpak verdient naar mijn idee navolging. Het lijkt niet meer dan terecht dat een bestuursorgaan de kans wordt geboden om een nadere toelichting te mogen geven op de gemaakte kosten. Mocht vervolgens blijken dat de kosten toch te hoog zijn vastgesteld, dan kan het kostenbesluit alsnog worden aangepast. Het "afstraffen" van een dergelijke gebrekkige motivering vanwege een slordige en/of ontoereikende en/of onjuiste administratie door middel van (kale) vernietiging van een kostenbesluit leidt immers tot het verstrekkende gevolg dat alle kosten voor rekening van het bestuursorgaan moeten blijven. Uit deze uitspraken kan de les worden getrokken dat er bij verkoop van meegevoerde zaken en eventuele verkoop daarvan ("parate executie") op controleerbare wijze inzichtelijk moet worden gemaakt wanneer welke zaken zijn teruggegeven, dan wel wanneer deze zaken zijn verkocht en voor welke prijs, met daarbij een toelichting hoe en tot op welke hoogte dit de gemaakte kosten voor de opvang van de zaken heeft beïnvloed. Bovendien moet de duur van bewaring of opvang kunnen worden verantwoord.

C.M.M. van Mil

AB 2016/317**COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFS-
LEVEN**

2 mei 2016, nr. 15/144

(Mrs. A. Venekamp, E.R. Eggeraat, H.L. van der Beek)

m.nt. J.E. van den Brink

Art. 4:56 lid 2 aanhef en onder b Awb; art. 37 lid 1 Kaderbesluit EZ-subsidies; Subsidieregeling energie en innovatie

ECLI:NL:CBB:2016:124

Overname door penvoerder van projectbijdrage andere deelnemer aan samenwerkingsverband is een essentiële wijziging van het projectplan en kan dus leiden tot een lagere subsidievaststelling. Of sprake is geweest van zaakwaarneming staat in deze bestuursrechtelijke procedure niet ter beoordeling, maar is een privaatrechtelijke aangelegenheid tussen de penvoerder en de andere deelnemer.

Het College is met verweerder van oordeel dat het project niet is uitgevoerd conform de aanvraag en het projectplan, nu niet D. de door haar volgens het door verweerder goedgekeurde projectplan te verrichten werkzaamheden heeft uitgevoerd, maar appellante. Anders dan appellante meent, was hiermee sprake van een essentiële wijziging van het projectplan, waarvoor zij, gelet op het in het besluit van 2 december 2010 tot verlening van de subsidie genoemde artikel 37, eerste lid, van het Kaderbesluit EZ-subsidies, aan verweerder om ontheffing had moeten vragen. Appellante heeft op 16 april 2012 bij verweerder een wijziging gemeld betreffende de deelname van D. aan het project. Appellante heeft echter niet gereageerd op het verzoek van verweerder van 19 juni 2012 om ontbrekende gegevens te verstrekken. Verweerder heeft vervolgens de melding niet verder in behandeling genomen. Appellante heeft daarmee bedoelde ontheffing niet gevraagd en verweerder heeft zodanige ontheffing ook niet verleend. Aan het voorgaande doet niet af dat appellante verweerder enkele malen heeft verzocht contact met haar op te nemen over de bijdrage van [naam 4] aan het project. Immers, gelet op haar verplichting ontheffing te vragen in geval van een essentiële wijziging van het projectplan, lag het op de weg van appellante om bedoelde ontheffing aan te vragen, of, in geval van onduidelijkheid bij appellante over de noodzaak ontheffing aan te vragen, eerst overleg met verweerder te initiëren over de consequenties van een (eventuele) beëindiging van de deelname van D. aan het project. Appellante heeft een en ander nagelaten. De consequenties daarvan moeten voor rekening van appellante blijven.

Appellante stelt voorts dat zij op grond van zaakwaarneming recht heeft op de subsidie die is verleend aan D. Zij miskent daarmee dat hier sprake is van een (bestuursrechtelijke) procedure waarin wordt opgekomen tegen de beslissing op bezwaar inzake de vaststelling door verweerder van een sub-

sidie. In deze procedure staat dan ook niet ter beoordeling of appellante de werkzaamheden van D. heeft verricht op grond van zaakwaarneming en of haar daarom een redelijke vergoeding toekomt. Dat is immers een (privaatrechtelijke) aangelegenheid tussen appellante en D.

Uitspraak van de meervoudige kamer van 2 mei 2016 in de zaak tussen:

appellante

en

de minister van Economische Zaken, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 4 juli 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder de aan appellante verleende subsidie vastgesteld op € 430.731 en te veel verleende voorschotten ten bedrage van € 22.230 van appellante teruggevorderd.

Bij besluit van 7 januari 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van appellante deels gegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij het primaire besluit herroepen en de aan appellante verleende subsidie vastgesteld op € 452.961.

Appellante heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 4 maart 2016. Partijen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden. Voor appellante is verder verschenen B. Voor verweerder is verder verschenen C.

Overwegingen

1.1 Het College gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden. Appellante is penvoerder van een deelnemer aan het pilotproject Autogenerative High Pressure Digestion (het project). Appellante heeft op 2 september 2010 namens de deelnemers voor het project subsidie aangevraagd op grond van de Subsidieregeling energie en innovatie, onderdeel effectieve en efficiënte vergistingketen (wijziging van 1 april 2010, *Stcrt.* 2010, 5545) (de Subsidieregeling). In het bij de aanvraag gevoegde projectplan zijn de deelnemers en hun projectbijdragen (uitgebreid) beschreven. In de begroting bij het projectplan zijn de projectkosten per deelnemer opgenomen.

1.2 Bij besluit van 2 december 2010 heeft verweerder subsidie verleend ten bedrage van maximaal € 503.290 en besloten om voorschotten tot 90% van de verleende subsidie in termijnen te betalen. Bij het besluit is een overzicht met de verdeling van de subsidiabele kosten per

deelnemer gevoegd. De subsidie bedraagt voor appellante 60% en voor de twee andere deelnemers 40% van de daadwerkelijk gemaakte kosten die voor subsidie in aanmerking komen. De einddatum van het project is vastgesteld op 31 december 2013. In het besluit wordt vermeld dat ingevolge artikel 37, derde lid, van het Kaderbesluit EZ-subsidies een ontheffing dient te worden aangevraagd indien het project wordt gewijzigd en dat het niet naleven van verplichtingen gevolgen kan hebben voor de subsidieverlening of voor de hoogte van het vast te stellen subsidiebedrag.

1.3 Tijdens de uitvoering van het project is gebleken dat één van de deelnemers, D. B.V. ([naam 4]), haar subsidieverplichtingen niet zal nakomen en haar projectbijdrage niet zal leveren. Op 16 april 2012 heeft appellante gelijktijdig met het voortgangsverslag een wijzigingsverzoek ingediend door middel van het formulier Wijziging in project, uitvoering en/of organisatie. In dit formulier staat onder meer de volgende voorge-drukte tekst:

“(…)

— U bent verplicht essentiële wijzigingen te melden bij Agentschap NL.

— Voor sommige wijzigingen moet u vooraf aan Agentschap NL om toestemming vragen. Als u dit niet doet, loopt u het risico dat u geen subsidie ontvangt voor de gewijzigde projectdelen, of zelfs voor het hele project. (...) Wijzigingen die u altijd zo spoedig mogelijk bij Agentschap NL moet melden, zijn onder meer:(...)

— wijziging in de samenstelling van het samenwerkingsverband (nationaal en internationaal); (...).”

Appellante heeft met genoemd formulier een drietal wijzigingen gemeld, waaronder de volgende:

“2 Financiële wijzigingen
(...)

Omschrijving
Bijdrage D. is onzeker

Reden voor de wijziging
Opheffen wateractiviteiten

Gevolgen voor het project
Nog onzeker, s.v.p. contact hierover.”

1.4 Bij brief van 19 juni 2012 heeft verweerder het wijzigingsverzoek gedeeltelijk goedgekeurd. De hier van belang zijnde wijziging, betreffende de samenwerking met projectdeelnemer D., heeft verweerder (nog) niet in behandeling genomen. Verweerder heeft appellante verzocht om binnen vier weken ontbrekende gegevens,

waaronder een nieuwe begroting, aan te leveren. Vast staat dat appellante niet heeft gereageerd op deze brief en de ontbrekende gegevens niet heeft verstrekt.

1.5 Op 28 maart 2014 heeft appellante een Aanvraag vaststelling subsidie voor het project, alsmede een accountantsverklaring van 27 maart 2014 ingediend. In het verzoek worden geen gemaakte projectkosten van D. vermeld en er wordt niet verzocht voor D. een subsidiebedrag vast te stellen. In de accountantsverklaring is opgenomen onder het kopje ‘Bevindingen’ dat de werkzaamheden van D. zijn overgenomen door appellante. De oorspronkelijk geraamde kosten van de bijdrage van D. waren in de projectbegroting opgenomen voor een bedrag van € 150.000. Aan D. was subsidie verleend van 40% van de daadwerkelijk gemaakte kosten die voor subsidie in aanmerking komen. De accountant verklaart:

“In de einddeclaratie zijn deze werkzaamheden verantwoord als ‘plaatsvervangende werkzaamheden derden’ voor het origineel begrote bedrag en de daarbij behorende subsidiepost van € 60.000. Op deze wijze wordt aan A. BV een hoger subsidiebedrag uitgekeerd, dan de onderneming aan kosten heeft gerealiseerd.”

1.6 Bij gewijzigd vaststellingsverzoek van 10 juni 2014 heeft appellante de gemaakte projectkosten van A. gesplitst in kosten van A. en kosten van A. overgenomen van D. Ook de gevraagde subsidie is op deze wijze gesplitst. Verzocht wordt om in totaal een subsidiebedrag van € 490.551 vast te stellen.

1.7 Bij het primaire besluit heeft verweerder de subsidie lager dan aangevraagd vastgesteld, namelijk op € 430.731, en het teveel aan voorschotten verleende bedrag van € 22.230 teruggevorderd.

1.8 Appellante heeft op 28 juli 2014 bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit en heeft haar bezwaar toegelicht op de hoorzitting van 16 december 2014. Tijdens de hoorzitting heeft appellante voor zover hier van belang verklaard dat zij bewust geen wijzigingsverzoek heeft ingediend, omdat D. daarmee ontslagen zou zijn van haar verplichting om haar bijdrage aan het project te verlenen. Met goedkeuring van de accountant zijn de uren die appellante heeft gemaakt separaat gerapporteerd en in rekening gebracht als partnerbijdrage van D. Appellante meent dat de accountantsverklaring volstaat. Appellante heeft de overuren geregistreerd en deze zijn goedgekeurd door de accountant. Appellante heeft meerdere malen verzocht om overleg met verweerder in verband met het niet leveren van de projectbijdrage door D.

2. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van appellante deels gegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij het primaire besluit herroepen en de subsidie vastgesteld op het reeds door verweerder aan appellante aan voorschotten verleende totaalbedrag van € 452.961. Daarmee is de terugvordering verval-
len.

Verweerder heeft daarbij overwogen dat het wijzigingsverzoek van appellante van 16 april 2012 niet gericht is geweest op wijziging van het project voor zover het de deelname van D. betreft, zodat verweerder niet (alsnog) op dat verzoek dient te beslissen. Nu appellante heeft nagelaten een wijzigingsverzoek in te dienen en zodoende ontheffing aan te vragen om de werkzaamheden van D. over te mogen nemen, is de in het vaststel-
lingsverzoek opgenomen post 'A. overgenomen van D.' terecht niet vastgesteld en is het bezwaar van appellante in zoverre ongegrond. Verweerder heeft voorts geconcludeerd dat appellante er niet op heeft mogen vertrouwen dat zij zonder ont-
heffing voor de projectwijziging de verleende subsidie voor de werkzaamheden van D. zou kunnen overnemen.

Verweerder heeft echter besloten om in af-
wijking van de subsidieverlening, de door ap-
pellante geïnvesteerde uren in de werkzaam-
heden die D. zou uitvoeren, voor een deel te zullen
beschouwen als aan appellante toe te rekenen
subsidiabele kosten. Vanwege de door appellante
overgelegde urenadministratie acht verweer-
der het aannemelijk dat de in het kader van de
subsidievaststelling opgegeven uren namens D.,
daadwerkelijk door werknemers van appellante
zijn gemaakt. Van belang wordt geacht dat het
project dankzij deze extra inspanningen en gelet
op de behaalde resultaten tot een succesvol einde
is gebracht. Hoewel voorop moet worden gesteld
dat de penvoerder verantwoordelijk is voor het
verkrijgen van ontheffing voor de wijziging van
een project, had verweerder mogelijk pruden-
ter kunnen handelen en met appellante contact kun-
nen opnemen naar aanleiding van de voortgangs-
rapportages waarin appellante verweerder heeft
verzocht contact op te nemen. Reden waarom
verweerder het bezwaar deels gegrond heeft
verklaard en de subsidie heeft vastgesteld op het
reeds aan appellante aan voorschotten verleende
totaal bedrag van € 452.961. Verweerder heeft
niet de gehele aan D. verleende subsidie toege-
kend, omdat appellante geen ontheffing heeft
aangevraagd voor de feitelijke wijziging van het
project en de kosten van de post 'A. overgenomen
van D.' niet zijn verantwoord.

3. Appellante heeft beroep ingesteld tegen
het bestreden besluit en wenst de gehele aan D.
verleende subsidie te verkrijgen. Appellante per-

sisteert bij haar standpunt dat zij geen wijzigings-
verzoek heeft ingediend en dat zij ook geen wij-
zigingsverzoek heeft willen indienen. Appellante
meent dat de samenstelling van het project niet
is gewijzigd in de zin van artikel 37 van het Ka-
derbesluit EZ-subsidies, omdat zij de zaken van D.
succesvol heeft waargenomen. Appellante heeft
verweerder hierover geïnformeerd en verweer-
der was hiervan op de hoogte. Verweerder heeft
niet gereageerd op herhaalde verzoeken van
appellante om hierover overleg te hebben. Ap-
pellante meent aan alle voorwaarden te hebben
voldaan die de wet stelt aan zaakwaarneming.
Appellante heeft in haar hoedanigheid van zaak-
waarnemer recht op een redelijke vergoeding.
Artikel 13.2 van het Kaderbesluit EZ-subsidies
biedt de mogelijkheid om de kosten van arbeid te
berekenen zonder dat er loonkosten worden ge-
maakt. Appellante maakt daarom aanspraak op
vaststelling van de volledige subsidie.

4. Verweerder is van mening dat appel-
lante er genoegzaam van op de hoogte was dat
zij voor een wijziging van het project een ontheff-
ing moest aanvragen. In de brief van verweer-
der van 19 juni 2012 heeft verweerder duidelijk
vermeld onder welke voorwaarden appellante de
nog resterende subsidie die is toegekend aan D.
kon overnemen. Appellante heeft op deze brief
niet gereageerd. De wet- en regelgeving die van
toepassing zijn op de aanvraag tot vaststelling
van de subsidie laten geen ruimte voor een be-
roep op zaakwaarneming. In het kader van de
belangenafweging is verweerder in het voordeel
van appellante afgeweken van de ongewijzigde
subsidieverlening. De subsidie van appellante is
daarmee vastgesteld in overeenstemming met de
reeds ontvangen voorschotten. Verweerder heeft
niet de gehele aan D. verleende subsidie toege-
kend omdat appellante, ondanks de verplichting
daartoe, geen ontheffing heeft aangevraagd en de
kosten voor de door haar geïnvesteerde uren in
de overgenomen werkzaamheden niet heeft ver-
antwoord.

5.1 Het College overweegt als volgt. Inge-
volge artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder b,
van de Algemene wet bestuursrecht kan het be-
stuursorgaan de subsidie lager vaststellen indien
de subsidie-ontvanger niet heeft voldaan aan de
aan de subsidie verbonden verplichtingen.

Artikel 37, eerste lid, van het Kaderbesluit EZ-
subsidiën bepaalde ten tijde van belang dat indien
de beschikking tot subsidieverlening betrekking
heeft op een plan, de subsidie-ontvanger de ac-
tiviteiten uitvoert overeenkomstig dit plan. In-
gevolge het derde lid kan Onze Minister voor het
vertragen, essentieel wijzigen of het stopzetten
van activiteiten op voorafgaand verzoek van de
subsidie-ontvanger ontheffing verlenen van de

verplichting, bedoeld in het eerste lid. Aan de ontheffing kunnen voorschriften worden verbonden.

Ingevolge artikel 3.9.2 van de Subsidieregeling verstrekt de minister op aanvraag een subsidie aan een deelnemer in een samenwerkingsverband of een ondernemer die een pilotproject vergistingketen of een demonstratieproject vergistingketen uitvoert. Indien deelnemers in een samenwerkingsverband een aanvraag indienen is een ondernemer de penvoerder.

Ingevolge artikel 3.9.12 van de Subsidieregeling worden aanvragen en vooraanmeldingen ingediend middels een bij de subsidieregeling vastgesteld formulier.

5.2 Appellante heeft de subsidieaanvraag ingediend, voorzien van een projectplan. In de aanvraag en het projectplan zijn de verschillende deelnemers, alsmede ieders projectbijdrage beschreven. Verweerder heeft subsidie verleend aan de deelnemers voor het project zoals omschreven in de aanvraag van appellante.

5.3 Het College is met verweerder van oordeel dat het project niet is uitgevoerd conform de aanvraag en het projectplan, nu niet D. de door haar volgens het door verweerder goedgekeurde projectplan te verrichten werkzaamheden heeft uitgevoerd, maar appellante. Anders dan appellante meent, was hiermee sprake van een essentiële wijziging van het projectplan, waarvoor zij, gelet op het in het besluit van 2 december 2010 tot verlening van de subsidie genoemde artikel 37, eerste lid, van het Kaderbesluit EZ-subsidies, aan verweerder om ontheffing had moeten vragen. Appellante heeft op 16 april 2012 bij verweerder een wijziging gemeld betreffende de deelname van D. aan het project. Appellante heeft echter niet gereageerd op het verzoek van verweerder van 19 juni 2012 om ontbrekende gegevens te verstrekken. Verweerder heeft vervolgens de melding niet verder in behandeling genomen. Appellante heeft daarmee bedoelde ontheffing niet gevraagd en verweerder heeft zodanige ontheffing ook niet verleend. Aan het voorgaande doet niet af dat appellante verweerder enkele malen heeft verzocht contact met haar op te nemen over de bijdrage van D. aan het project. Immers, gelet op haar verplichting ontheffing te vragen in geval van een essentiële wijziging van het projectplan, lag het op de weg van appellante om bedoelde ontheffing aan te vragen, of, in geval van onduidelijkheid bij appellante over de noodzaak ontheffing aan te vragen, eerst overleg met verweerder te initiëren over de consequenties van een (eventuele) beëindiging van de deelname van D. aan het project. Appellante heeft een en ander nagelaten. De consequenties daarvan moeten voor rekening van appellante blijven.

5.4 Appellante stelt voorts dat zij op grond van zaakwaarneming recht heeft op de subsidie die is verleend aan D. Zij miskent daarmee dat hier sprake is van een (bestuursrechtelijke) procedure waarin wordt opgekomen tegen de beslissing op bezwaar inzake de vaststelling door verweerder van een subsidie. In deze procedure staat dan ook niet ter beoordeling of appellante de werkzaamheden van D. heeft verricht op grond van zaakwaarneming en of haar daarom een redelijke vergoeding toekomt. Dat is immers een (privaatrechtelijke) aangelegenheid tussen appellante en D.

5.5 Op grond van het voorgaande moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid de subsidie lager vast te stellen. Het College komt dan ook niet toe aan de beoordeling van de vraag of appellante de kosten van de door haar van D. overgenomen werkzaamheden correct heeft verantwoord.

5.6 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de door appellante aangevoerde gronden falen en het beroep ongegrond dient te worden verklaard. Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Noot

Zie de annotatie onder AB 2016/318.
J.E. van den Brink

AB 2016/318

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

24 maart 2016, nr. 15/540

(Mrs. R.R. Winter, J. Schukking, H.L. van der Beek)
m.nt. J.E. van den Brink

Art. 6:7, 6:8, 6:11 Awb; Subsidieregeling Innoveren

ECLI:NL:CBB:2016:85

Dat de penvoerder het besluit tot subsidievaststelling en terugvordering van onverschuldigd betaalde subsidievoorschotten niet ter kennis van de andere leden van het samenwerkingsverband heeft gebracht, dient voor hun rekening te komen. Geen verschoonbare